

Exekuční soud zamítl návrh vymáhající věřitelky na vyplacení peněz složených poddlužníkem na soudě. Rekursní soud zamítl návrh pro tentokráte.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vymáhající věřitelky.

Důvody:

Podle §§ 78 ex. ř. a 528 c. ř. s. není v řízení exekucním dovolací rekurs dopuštěn proti rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice. Stěžovatelka stojí na stanovisku, že se tyto předpisy nehodí na tento případ, poněvadž ani rozhodnutí soudu první stolice, ani rozhodnutí soudu rekursního nejsou usneseními vydanými za exekučního řízení, nýbrž usneseními vydanými po skončení tohoto řízení, a odůvodňuje přípustnost dovolacího rekursu předpisem § 16 nesp. říz. poněvadž prý dotyčná usnesení vydána byla v řízení nesporném. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Řízení exekuční k vydobytí peněžité pohledávky vymáhající věřitelky neskončilo se, jak soud rekursní podle odůvodnění napadeného usnesení má za to, tím, že pohledávky povinného za poddlužníkem byly k vybrání přikázány, an poddlužník pohledávky povinného nevyplatil přímo vymáhající věřitelce, nýbrž je složil na soudě. Při tom nepadá na váhu, zda poddlužník k tomuto složení zabavených pohledávek na soudě byl oprávněn čili nic, neboť otázkou touto netřeba se zabývat, pokud není řešena otázka přípustnosti dovolacího rekursu. Jak usnesení soudu první stolice, rozhodující o návrhu vymáhající věřitelky na vydání peněz poddlužníci na soudě složených, tak i usnesení soudu druhé stolice, kterým usnesení soudu první stolice bylo potvrzeno, jsou tedy usneseními vydanými v řízení exekucním, neboť řízení exekuční, zahájené povolením exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy, nemohlo se skončiti, dokud povolení exekuce nenabylo moci práva, třebaže zároveň s jeho povolením bylo povoleno přikázání zabavených pohledávek k vybrání (zpeněžení), k němuž jest přirozeně možno přistoupiti až po pravoplatném povolení exekuce. Dovolací rekurs není proto přípustný a bylo jej odmítnouti, aniž bylo lze zabývat se vývody dovolacího rekursu, týkajícími se napadeného rozhodnutí ve věci samé.

Čís. 9014.

Zodpovědnost podnikatele Labské plavby za nedodržení podmínek koncesní listiny a za škodu z nesprávného rejdivání jeho zaměstnance.

(Rozh. ze dne 6. června 1929, Rv I 1081/28.)

Parník žalující plavební společnosti, jedoucí po Labi, srazil se se šroubovým parníkem D IV žalované firmy, řízeným spolužalovaným Janem P-em. Žalobní nárok na náhradu škody proti Janu P-ovi a proti majitelce parníku D IV byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

J ú v o d ů:

Opodstatněnost právního důvodu žaloby proti druhé žalované odůvodnil první soud se dvou hledisek, jednak, že žalovaná firma ručí bezvýjimečně za škodu způsobenou jejími při plavbě zaměstnanými zřízenci podle odst. 1. koncesní listiny, jednak proto, že parník D IV měl jen ruční kormidlo a neměl indikátor, což jest, jak první soud zjistil, nedostatkem parníku, žalovanou firmou použitého, jenž umožnil špatné rejdivání (opačné zatočení kormidla) a tím i srážku obou parníků. Podle odst. 2. koncesní listiny měla žalovaná firma provozovati plavbu tak, by její plavidla vyhovovala po stránce konstruktivní požadavkům bezpečné plavby a by byla udržována ve stavu úplně ke plavbě způsobilém, a výslovně uvedeno, že koncesionář ručí za škodu, která by byla způsobena jím neb jeho zaměstnanci provozováním plavby (vůbec), zejména na stavbách říčních, pozemních a pobřežních, a jest povinen škodu ohlásiti pořádnému plavebnímu orgánu a škodu na majetku soukromém poškozenému. Tato ustanovení koncesní listiny, pokud se týkají stavu plavidel, jsou v souhlasu s § 4 nař. min. obchodu, vnitra a orby ze dne 3. března 1894, čís. 17 zem. zák. a jich nezachování zakládá tudíž porušení právní normy opominutím, jež podle § 1295 a násl. obč. zák. zavazuje k náhradě škody. Právní názor prvního soudu, že žalovaná společnost, neopatřivši parník řádným kormidlem a indikátorem, nýbrž jen ručním kormidlem, zavinila srážku svou vlastní vinou, nebyl napaden ani v odvolání ani v dovolání. Jest tedy odsuzující výrok odvolacího soudu odůvodněn ohledně obou žalovaných, pokud se týče prvžalovaného již tím, že nehoda byla přivoděna jen špatným, t. j. nesprávným rejdiváním a tím, že nastoupil jízdu po proudu po závěrném znamení v době, kdy musil míti za to, že vlekl již jest na cestě, pokud se týče spolužalované společnosti tím, že neopatřila plavidlo řádným kormidlem a indikátorem, a použila tudíž k plavbě plavidla vykazujícího tento nedostatek, odporující předpisu § 4 cit. min. nař. čís. 17/1894. Jest tedy žalobní nárok na náhradu škody proti oběma žalovaným odůvodněn a netřeba se tudíž zabývatí otázkou, zdali prvžalovaný byl k řízení parníku D IV nezdatným po rozumu § 1315 obč. zák.

Čís. 9015.

Výše požární škody, určená podle pojišťovací smlouvy v rozhodčím řízení, zůstává, dokud trvá rozhodčí výrok, směrnou, třebaže se pojišťovna zdráhá vyplatiti i náhradu, určenou rozhodčím výrokem.

(Rozh. ze dne 7. června 1929, Rv I 1437/28.)

Žalobce byl pojištěn u žalované pojišťovny proti požáru. Rozhodčím výrokem byla škoda, způsobená žalobci požárem, stanovena na 7.700 Kč. Žalovaná pojišťovna odepřela žalobci zaplatiti tento peníz, uvádějíc, že se žalobce dopustil při rozhodčím řízení podvodného jednání. Ža-